

No. 1336

1866 - 1936

JUGOSLOVANSKA PEVSKA ZVEZA
HUBADOVA ŽUPA - LJUBLJANA

PRIREDI V PROSLAVO **70** LETNICE MOJSTRA

MATEJA HUBADA

**KONCERT
PEVSKIH ZBOROV**

✱

VELIKA FILHARMONIČNA DVORANA
PONEDELJEK 16. NOV. 1936 - 20. URA

SPORED:

1. Uvodna beseda o Mateju Hubadu — napisal *Ivo Peruzzi*
2.	<i>Hubad:</i> Škrjanček poje	}	Mešani zbor Ljubljanski Zvon
	" Je dro uštno polöti	}	<i>Pevovodja Dore Matul</i>
	<i>Adamič:</i> Kranjčičev Jurij	}	
3.	<i>Marolt st.:</i> Že noč se mrači	}	Moški zbor Sattner — Moste
	<i>Pavčič:</i> Potrkan ples	}	<i>Pevovodja Pavel Balog</i>
4.	<i>Mirk:</i> Na trgu	}	Moški zbor poštnih uslužbencev
	<i>dr. Schwab:</i> Večer na morju	}	<i>Pevovodja Anton Vračko</i>
5.	<i>Hubad:</i> Luna sije	}	Mešani zbor nar. žel. gl. dr. Sloga
	" Je pa davi slanca pala	}	<i>Pevovodja Heri Svetel</i>
	<i>Sattner:</i> Naš narodni dom	}	
- ∞
6.	<i>Dev:</i> Na poljani	}	Slovenski vokalni kvintet
	<i>Pirnat:</i> Pomlad in jesen	}	
7.	<i>Šonc:</i> Na srčku bolan	}	Moški zbor Sava - Ljubljana
	<i>Horvat:</i> Tam, kjer teče bistra Zila	}	<i>Pevovodja Anton Vračko</i>
	<i>Kerenjak:</i> Pojdem v škofčce	}	
8.	<i>Hubad:</i> Ko b' sodov ne b' lo	}	Bežigranski moški zbor
	<i>Prelovec:</i> Škrjančku	}	<i>Pevovodja Ivan Godec</i>
9.	<i>Adamič:</i> Smrt carja Samuela	}	Mešani zbor Glasbena Matica
	<i>Hubad:</i> Gor čez izaro	}	<i>Pevovodja ravnatelj Mirko Polič</i>
	" Prišla je miška	}	
	" Bratci, veseli vsi	}	

Emil Adamič:

Smrt carja Samuela

Car Samuel sedi na skalnem gradu,
kipečem nad Prilipom ob prepadu,
sam car sedi, ob mizo roko pravo,
ob roko si podpira sivo glavo.

Temne se misli mu pode po duši,
v bolesti divji se mu srce ruši,
in votlo car sam s sabo beseduje,
da ko iz groba glas teman se čuje:

»Oj Belasica, oj gora Belasica,
naj solnce več ti ne obsije lica!
Ti vragu našemu si pomagala,
Bolgarsko zemljo milo mu izdala.

Obudi zopet padle nam junake,
iz robstva reši jadne nam rojake,
oj Belasica, oj tožna Belasica,
naj solnce več ti ne obsije lica!«

Pa vstane car, počasi k oknu stopi:
»Kaj hočejo tam doli oni tropi?«
Kamor oko po polju carju kroži,
po širnem polju stopa mož ob moži;

»Rojaki so — tako mu sel naznani —
po zadnjem boju v sužnost odpeljani,
ki jih Bazilij cesar bizantinski
nazaj pošilja zdaj na dom očinski.«

Ob preveseli srečni tej novosti
prešine carju lice žar radosti;
raz grad hiti, da vojne vidi druge,
ki toliko so povzročili mu tuge.

Veselo car pristopi k prvi četi:
»Bodite vsi prisrčno mi sprejeti.«
A kakor da za grlo smrt ga davi,
beseda v grlu starcu se ustavi.

Otožno klanjajo jetniki glavo,
molče počasi gredo čez planjavo;
pred četo vsako mož enook hodi,
za sabo sto nesrečnih slepcev vodi.

Kar vpleni v bitvi je Bolgarov ljudi,
oslepil vse je Bizantinec kruti;
nazaj pošilja zdaj jih v zemljo milo,
bolgarskemu vladarju za vezilo.

Nikoli konca ni. Za kopo kopa
otožno mimo carja stopa:
petnajst tisoč tovarišev ljubljenih,
petnajst tisoč vojakov oslepljenih.

Noč carju sivemu oči pokrije,
iz prsi stok se divji mu izvije,
na tla se zgrudi Samuel ponosni,
srce mu počí v žalosti neznosni.

Josip Krilan

